

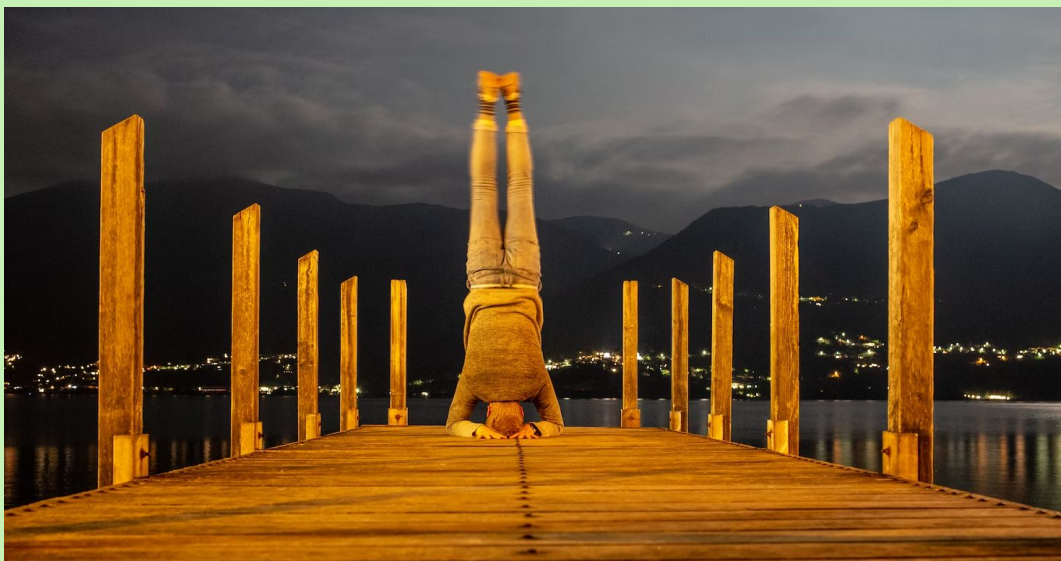
Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
XXVè Diumenge – 2026 – Núm. 3783

Labora

Em dispoxo pel meu “mode” pregària. Avui ho faig imaginant-me en aquella postura gimnàstica de fer el pi. Com si de cap per avall estigués, m’imagino presentant-me així davant el Senyor. Així estant, m’atanso a mirar-me el món des d’aquest angle. M’adono que tot d’una la lògica canvia, tant del que miro com de mi mateix, mateixa. Imagino el rostre prop del terra, com li afecta el pes de la gravetat, el subtil moviment de les cervicals... faig conscient també el canvi que es produeix en la meva mirada. Així, cap per avall, ens mirem avui fit a fit amb el Senyor.

Des d’aquest gir, faig atenció a tot el que es capgira: dalt i baix, primer i darrer... Afecta la meva mirada sobre les coses, el que tinc més aprop i el que veig de lluny: la cadira, aquell quadre, la icona, la làmpada, el ble de l’espelma... es capgiren.

Assajant aquesta lògica, agafo [Mt 20, 1-16](#). Una primera lectura m’apropa a la Paraula endreçada. Em dispoxo també a una segona lectura que goso fer començant pel final. Començo pel verset 16. Després el 15... i així capgiro també la lectura.

Una i altra, un ordre i altre, deixo que ressonin en mi. Quins treballadors se'm fan més amigables? Quins els sento més afinats en el seu 'labora'? Quins em capgiren l'estòmac i no sento amarats de justícia?

Faig un pas més. Recordo moments en els que he sentit injustament tractats els darrers. Els poso nom i rostre. Recordo també quan he sentit injustament tractats els primers. Els poso nom i rostre.

M'apropo a contemplar uns i altres des de la lògica capgirada, des de la lògica de veure com uns i altres són tractats com el Senyor tracta les seves criatures. Quins tractes em dispo a fer-los-hi jo?

"Mira mis manos"

Avui m'aturo més estona en aquest diàleg final amb l'Amic. Potser goso agrair-li aquesta lògica capgirada. Em sincero davant el Senyor. Li expresso la meua incomprensió per la seva lògica. Potser també ràbia. Li demano jugar a la mirada cap per avall. Demano fer-ho sense marejar-me, sense incomodar-me, sense indignar-me.

Demano deixar-me seduir per la lògica de la generositat sense mesura. Si ho sento, faig meua la pregària de Charles de Foucauld.

